

Arrest

nr. 309 753 van 12 juli 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. STOROJENKO
Franklin Rooseveltlaan 348/3
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 14 september 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 augustus 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 maart 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 mei 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. STOROJENKO.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen België is binnengekomen op 3 oktober 2020, diende op 15 oktober 2020 een verzoek om internationale bescherming in. Verzoekers vingerafdrukken werden genomen in Bulgarije op 15 november 2016 (Eurodac).

1.2. Op 11 augustus 2022 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die bij aangetekende brief van 12 augustus 2022 verzoeker ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 15/10/2020

Overdracht CGVS: 08/02/2021

U had op 14 februari 2022, van 08.48 uur tot 12.40 uur, een persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS), bijgestaan door een tolk die het

Pashtou machtig is. Uw advocaat, meester Alain Tytgat, was aanwezig gedurende het volledige persoonlijk onderhoud.

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en tot de etnische groep der Pashtun te behoren. U verklaart op [...] september 1994 geboren te zijn in Bar Byar in het district Khogyani van de provincie Nangarhar. U woonde hier tot uw vertrek uit Afghanistan met uw ouders, broer en zussen. Uw vader werd rond 2014 burgerslachtoffer van gevechten tussen de Taliban en Amerikaanse soldaten. Uw vader leerde u thuis lezen en schrijven en u ging twee jaar naar een koranschool.

U werkte eerst als dagloner door voor de dieren van de andere dorpingen te zorgen. Acht maanden voor uw vertrek uit Afghanistan begon u in de bazaar van Kaza in een computerwinkel van een vriend van uw vader te werken. Hij leerde u met de computer te werken en leerde u een beetje Engels. Drie maanden later sloot hij zijn winkel omdat hij naar de stad verhuisde en vroeg of u zijn winkel wilde overnemen. U had hier het geld echter niet voor, maar nam twee computers en boeken over computers en Engels van hem over, die u onderbracht in de gastenkamer van uw huis in Bar Byar. Hier konden uw dorpsgenoten tegen betaling naar muziek komen luisteren of films naar komen kijken.

In februari 2015 kwam een lid van de Taliban, Qari N.(...) M.(...), met enkele andere Talibanleden naar uw gastenkamer. Hij noemde u een ongelovige en sloeg u. Ook de computers werden stukgeslagen en uw boeken werden verscheurd. Uw moeder en zussen kwamen tussen en de Talibanleden vertrokken weer. Omdat uw materiaal stuk was, begon u terug als dagloner te werken. Een week later ontving u bij u thuis een brief van de Taliban, waarin stond dat u zich bij hen moest aanbieden omdat u slechte dingen had gedaan. U bracht deze brief naar de malik, die niets voor u kon doen. Een week later ontving u een tweede brief met dezelfde boodschap. U ging met deze brief naar de mullah, maar ook hij kon u niet helpen. Hij raadde u aan om u aan te bieden in hun rechtbank. Nog een week later ontving u een derde brief met dezelfde boodschap. Drie dagen later kwamen enkele gewapende Talibanleden naar uw huis en uw moeder vertelde hen dat u niet thuis was. U was op dat moment gras aan het halen voor de dieren. Toen u hen op weg naar huis tegenkwam, beschoten ze u en u liep weg. Ze raakten u niet en u kon naar het huis van uw oom lopen. Diezelfde nacht verliet u uw dorp.

In saratan 1394 (juni-juli 2015) verliet u Afghanistan op illegale wijze naar Iran. U reisde vanuit Iran op illegale wijze verder via Turkije naar Bulgarije, waar u een verzoek om internationale bescherming indiende. Dit verzoek werd afgesloten met een negatieve beslissing, waardoor u na zes maanden Bulgarije op illegale wijze verliet naar Servië, waar u twee jaar verbleef. U reisde vervolgens op illegale wijze naar Bosnië, waar u een jaar lang verbleef. Vervolgens reisde u via Kroatië, Slovenië, Italië en Frankrijk naar België, waar u in oktober 2020 aankwam.

Op 15 oktober 2020 vroeg u internationale bescherming aan de Belgische autoriteiten.

U vreest bij terugkeer naar Afghanistan gedood te worden door de Taliban.

U legt geen documenten neer ter staving van uw verzoek om internationale bescherming.

B. Motivering

Na analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, blijkt dat u niet aannemelijk maakt uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie uw land van herkomst te hebben verlaten of zulk een vrees te koesteren bij terugkeer naar uw land. De elementen die volgens u aan de basis van zulk een vrees of risico zouden liggen zijn immers ongeloofwaardig.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt over uw geboorteplaats en woonplaats tijdens uw eerste levensjaren. Bij uw inschrijving werd namelijk genoteerd dat u in Bar Byar geboren was. Tijdens uw verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op 27 oktober 2020 wijzigde u dit echter naar Peshawar, Pakistan en verklaarde u hier tot uw zesde gewoond te hebben (Verklaring DVZ, punt 5 en 10). Bij aanvang van het persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaart u dan weer dat u in Bar

Byar geboren werd, maar dat er Peshawar geschreven werd (CGVS, p. 2). Gevraagd hoe het komt dat u dat eerder wel hebt verklaard, stelt u dat u dat niet gezegd hebt, dat het een vergissing was en dat u nooit buiten Bar Byar bent geweest (CGVS, p. 4). Het is echter niet aannemelijk dat deze informatie foutief genoteerd werd, aangezien deze expliciet als een correctie werd toegevoegd en er de informatie aan werd toegevoegd dat u hier tot uw zesde had gewoond, vooraleer naar Bar Byar te verhuizen. Uw verklaring dat u dit nooit hebt gezegd kan dan ook niet aangenomen worden. Aangezien u de werkelijke toedracht van uw wijzigende verklaringen over uw geboorteplaats niet toelicht, biedt u dan ook geen goed zicht op uw werkelijke geboorteplaats en levensloop en verzaakt u zo aan uw medewerkingsplicht. Dit brengt dan ook schade toe aan uw algemene geloofwaardigheid.

Ook over uw werk legt u tegenstrijdige verklaringen af. Tijdens datzelfde interview bij DVZ, stelde u namelijk dat u uw eigen grond bewerkte (Verklaring DVZ, punt 12). In de vragenlijst CGVS, die op 19 januari 2021 werd opgesteld, verklaarde u eveneens dat u aan het werk was op uw eigen grond toen u beschoten werd door de Talibanleden (Vragenlijst CGVS, punt 5). Dit komt dan ook niet overeen met uw verklaring op het CGVS dat u als dagloner voor andermans dieren zorgde en tijdelijk ook in de computerwinkel werkte en zelf een computerruimte had (CGVS, p. 8-9). Naast aan uw algemene geloofwaardigheid raakt deze tegenstrijdigheid ook aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. U stelt namelijk in beide gevallen dat u aan het werk was toen u beschoten werd, maar het werk op zich is in deze twee versies wel verschillend. Wanneer u hiermee geconfronteerd werd, ontkent u gezegd te hebben dat u op uw eigen land werkte omdat u maar een klein stuk grond had, waar u onvoldoende op kon laten groeien en u herhaalt dat u voor andere mensen als dagloner werkte. Door louter uw verklaringen bij DVZ te ontkennen en uw verklaringen van tijdens het persoonlijk onderhoud te herhalen, kan u deze tegenstrijdigheid niet verklaren. U hebt namelijk tweemaal verklaard dat u op uw eigen grond werkte. Deze tegenstrijdigheid brengt dan ook verder schade toe aan uw algemene geloofwaardigheid en aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Voorts is het weinig aannemelijk dat u zich helemaal niet bewust zou zijn van het risico om computers te bezitten en daar de andere dorpelingen tegen betalingen muziek op te laten luisteren en films op te laten kijken. Nochtans verklaart u dat u geen idee had dat de Taliban hier een probleem mee zou hebben en dat het voor u een manier was om geld te verdienen (CGVS, p. 16). Deze gang van zaken komt niet geloofwaardig over, te meer omdat de aanwezigheid van de Taliban groot genoeg zou zijn geweest om overdag in uw gastenkamer langs te komen en later gewapend naar uw woning te komen (CGVS, p. 12). Dat u zich van geen kwaad bewust was en besloot om deze computers ook te laten gebruiken door de andere personen in uw dorp, komt dan ook niet aannemelijk over. Uit de informatie die aan uw dossier werd toegevoegd, blijkt namelijk dat de Taliban gekant is tegen muziek en films en hier ook mensen voor bestraft. Dat u dit openlijk zou faciliteren kan dan ook niet geloofwaardig over en plaatst ernstige vraagtekens bij de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Bovendien is het ook opmerkelijk dat u bij Dienst Vreemdelingenzaken niet vermeldde dat u deze computers met muziek en films ter beschikking stelde van uw dorpsgenoten en hier een inkomen mee vergaarde. U vermeldde enkel dat u zelf de computers en boeken gebruikte (Vragenlijst CGVS, punt 5). Dat u andere mensen van de islam wegleidde, was volgens Qari N.(...) M.(...) namelijk duidelijk een verzwarende omstandigheid (CGVS, p. 14). Ook in de dreigbrieven zouden vooral het tonen van films en het laten luisteren van muziek u verweten worden en niet het louter bezit van deze dingen (CGVS, p. 16). Dat u dit tijdens uw interview bij DVZ dan ook niet vermeldde, komt weinig aannemelijk over. Deze omissie schaadt dan ook verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Wanneer u hiernaar gevraagd wordt, stelt u dat ze u hierover niet in detail lieten spreken (CGVS, p. 18). Het gaat hierbij echter niet om een detail, maar een essentieel element van uw asielrelaas, namelijk de reden van uw problemen met de Taliban. U kan hiermee de omissie van dit uitermate belangrijk element dan ook niet verklaren.

Daarnaast ondernam u ook weinig om uzelf te beschermen na het ontvangen van de dreigbrieven. U ging wel telkens aan autoriteitsfiguren uit uw dorp vragen wat u moest doen, maar zij konden u telkens niet helpen. Toch bleef u gewoon in uw huis wonen en uw werk uitvoeren (CGVS, p. 15-16).

Gevraagd waarom u niet eerder vluchtte, herhaalt u dat de brieven naar de malik en de mullah bracht, maar dat zij u niet konden helpen (CGVS, p. 16). U kan hiermee echter niet verklaren waarom u wachtte tot de Taliban actie tegen u zou ondernemen.

Verder stond telkens in de dreigbrieven dat u zich bij de Talibanrechtbank moest aanbieden, maar had u geen idee waar dit concreet was. Gevraagd waar u zich moest aanbieden, stelt u dat er geen adres was en dat ze soms vroegen om naar de droge rivier te komen. Gevraagd waar u naartoe moest gaan volgens de eerste brief, stelt u echter dat er enkel stond dat u naar de rechtbank moest gaan, maar dat er geen specifieke plaats vermeld werd. Gevraagd hoe u dan kon weten waar u naartoe moest gaan, stelt u dat u om die reden naar de malik ging, maar dat hij het ook niet wist (CGVS, p. 15). Gevraagd of de mullah wist waar u zich moest aanbieden aan de Taliban, antwoordt u dat hij het ook niet wist (CGVS, p. 16). Dat de Taliban u herhaaldelijk per brief zou oproepen om naar hun rechtbank te komen zonder concrete instructies en de locatie van deze rechtbank ook bij de leidinggevende personen in uw dorp niet gekend was, is weinig

aannemelijk. Indien ze namelijk wilden dat u zich zou aanbieden, kan verwacht worden dat ze ervoor zouden zorgen dat dit ook effectief mogelijk was. Deze gang van zaken komt dan ook niet geloofwaardig over en doet de geloofwaardigheid van uw relaas verder wankelen.

Ook de beschieting door de Talibanleden komt weinig aannemelijk over. U stelt namelijk dat u op weg naar huis was met een zak gras toen u drie tot vijf gemaskerde en gewapende Talibanleden zag. U zou het op een lopen gezet hebben en door hen beschoten zijn geweest, maar ze zouden u niet hebben kunnen raken. Vervolgens zou u naar uw oom gegaan zijn (CGVS, p. 17). Dat deze Talibanleden, die als doel hadden om u te pakken te krijgen, er niet in geslaagd zouden zijn u te raken of u te volgen tot bij uw oom, komt weinig aannemelijk over. Ze zouden namelijk het verrassingseffect hebben en in overtal zijn geweest. Dat u van hen zou zijn kunnen ontsnappen, komt dan ook erg onwaarschijnlijk over, wat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder schaadt.

Ten gevolge van bovenstaande vaststellingen moet geconcludeerd worden dat u uw asielrelaas niet aannemelijk hebt gemaakt en dat er dus geen geloof kan gehecht worden aan uw verklaringen over deze gebeurtenissen. Deze kunnen dan ook niet het voorwerp uitmaken van een risicoanalyse in het licht van een nood aan internationale bescherming

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofdte persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar

het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afgaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP.

Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan,

waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat ook na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie-richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatie-richtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”.

Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontczgd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatie-richtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op en Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen. van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal

factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u

niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. De rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen of er vertegenwoordigd.

Artikel 39/59, § 2, van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2, van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227 364; RvS 13 mei 2014, nr. 227 365).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert een schending aan van de volgende bepalingen en beginselen:

*"- artikelen 48/3, 48/4, 48/5 en 62, §2 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;
- artikelen 2 en 3 van de wet van 29.7.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen;
- artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens;
- schending van hoorrecht, zoals omvat in artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie ;
- de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel, als algemene beginselen van behoorlijk bestuur."*

Verzoeker liet zich leiden door raad van andere Afghaanse verzoekers om internationale bescherming. Er werd hem ingefluisterd dat hij een weigering zou krijgen als hij zou zeggen dat hij in Pakistan had gewoond. Hij bleef twijfelen waardoor de verklaringen soms anders zijn. Hij is effectief in Peshawar, Pakistan geboren en heeft daar met zijn familie als vluchteling gewoond. Toen verzoeker zes jaar oud was, keerde het gezin terug naar het dorp Bar Byar. Sindsdien heeft verzoeker zijn regio niet meer verlaten. Ondanks deze verklaring trekt de bestreden beslissing de herkomst van verzoeker en zijn Afghaanse nationaliteit niet in twijfel.

Uit de verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat verzoeker verklaarde dat hij zijn grond bewerkte. Er was echter geen tijd om in detail in te gaan op alles wat verzoeker in zijn leven heeft gedaan. De CGVS-vragenlijst wordt ook afgenomen in dezelfde omstandigheden. De ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken ziet meerdere personen op dezelfde dag en gelet op de werklast wordt gevraagd om enkel de essentiële zaken met betrekking tot de vrees voor vervolging te vermelden. Er is geen ruimte voor uitgebreide verklaringen of nuances aan te brengen. Het verhoor verloopt bovendien zonder de bijstand van een advocaat, waardoor het voor verzoekers om internationale bescherming moeilijk is om in te schatten wat

er nu juist belangrijk is. Op 19 januari 2021 verklaarde verzoeker dat hij op zijn grond was toen hij door de taliban werd aangevallen. Het is dan ook tijdens het persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal dat verzoeker kon verduidelijken wat voor werk hij precies deed. Het doel van het persoonlijk onderhoud is het onderzoeken van het verzoek om internationale bescherming in alle details. Verzoeker legde bijgevolg duidelijke en gedetailleerde verklaringen af met betrekking tot zijn werk.

Bij de Dienst Vreemdelingenzaken kreeg verzoeker niet de kans om alle details met betrekking tot zijn werk mee te delen. Het is enkel tijdens het persoonlijk onderhoud dat hij de tijd kreeg om alles duidelijk en in detail uiteen te zetten. Verzoeker was jong en naïef en zag inderdaad geen graten in het feit dat hij computers ter beschikking stelde aan de dorpingen. Hij had voordien gewerkt in de computerwinkel van een vriend van zijn vader in Kaza bazaar. Hij zag toen dat het een succesvolle winkel was en de vriend van zijn vader kreeg nooit problemen. Verzoeker besloot dan om de computers over te nemen en aan de dorpingen ter beschikking te stellen vanuit de gastenkamer van zijn huis.

De bestreden beslissing houdt geen rekening met het feit dat verzoekers dorp onder controle stond van de taliban. De Afghaanse overheid, politie en leger durfden zich niet naar het dorp te begeven. De enige mogelijkheden die verzoeker had waren de malek en de mullah. Verzoeker heeft weldegelijk stappen gezet om zichzelf te beschermen. Hij stopte vooreerst met het werk en stelde geen computers meer ter beschikking aan de dorpingen. Hij richtte zich met de eerste brief tot de malek van het dorp maar deze deelde hem mee dat hij niks kon doen. Een week na de eerste brief ontving verzoeker een tweede brief. Met deze brief zocht verzoeker hulp bij de mullah van de moskee. Deze kon hem ook niet helpen en stelde hem voor om op de eis van de taliban in te gaan. Een week later ontving verzoeker een derde brief en drie dagen later werd hij aangevallen door de taliban.

De bestreden beslissing kan niet verwachten van verzoeker dat hij ondertussen al gevlucht zou zijn. De relevante gebeurtenissen voor het asielrelaas speelden zich in minder dan een maand af, waarna verzoeker het land verliet. Verzoeker verliet Afghanistan binnen de maand na de start van zijn problemen. Gelet op het feit dat een reis naar Europa een moeilijke en kostelijke onderneming is, kan verzoeker niet verweten worden dat hij te lang zou hebben gewacht en eerder het land moest verlaten.

Uit de verklaringen van verzoeker blijkt dat de taliban geen adres hebben opgegeven waar verzoeker zich moest aanbieden. De bestreden beslissing houdt geen rekening met het feit dat het asielrelaas van de verzoeker zich afspeelt in het begin van 2015. Toen had de taliban controle over bepaalde regio's in Afghanistan, maar was er uiteraard geen sprake van een grootschalige machtsovername. De taliban bevond zich in de bergen en kwam soms naar het dorp. Er was ook geen sprake van een fysieke rechtbank of gerechtsgebouw. De taliban had een netwerk van spionnen in het dorp en mensen die hen steunden. Indien verzoeker op de eis van de taliban had willen ingaan, zou het niet moeilijk zijn geweest om hen te vinden. Hij had hiervoor simpelweg moeten rondvragen in het dorp. Omdat verzoeker niet wenste mee te werken, kwam de taliban hem zoeken en ophalen. De bestreden beslissing houdt geen rekening met de context en de tijd waarin het asielrelaas van verzoeker zich afspeelt.

Verzoeker verklaarde dat hij de taliban zag aankomen, de zak met gras op de grond gooide en het op een lopen zette. Verzoeker kan niet verklaren waarom hij niet geraakt werd door de taliban. Indien dat wel het geval was, had hij dit niet kunnen navertellen. Verzoeker liep naar zijn oom en werd 's nachts meteen weggevoerd met de wagen richting Jalalabad. Verzoeker kan niet verantwoordelijk gesteld worden voor de drijfveren en daden van derden, *in casu* de taliban. Hij blijft op dit punt bij de verklaringen afgelegd doorheen de procedure.

De bestreden beslissing houdt geen rekening met de individuele omstandigheden van verzoekers dossier. Een schending van de onderzoeksplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel wordt hiermee aangetoond. Verzoeker verliet Afghanistan in juni of juli van 2015 en reisde via Iran en Griekenland naar Bulgarije. Verzoeker is op heden al meer dan 7 jaar in Europa. Hij spreekt vrij goed Engels. Het lang verblijf van verzoeker in Europa op zich vormt weldegelijk een risico voor vervolging. Zelfs als we er vanuit gaan dat verzoekers integratie eerder beperkt is, dan nog zou de taliban hem nog steeds als verwesterd zien. Verzoeker verwijst naar rechtspraak en landeninformatie over de risico's bij terugkeer voor personen die Afghanistan hebben verlaten.

Het recente "EUAA Country Guidance Afghanistan Report" van april 2022 is, in tegenstelling tot wat de bestreden beslissing wenst te laten uitschijnen, heel duidelijk omtrent het gebrek aan informatie over hoe de taliban personen met een 'verwesterd' profiel viseren bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan. Verzoeker wenst verder te wijzen op het non-refoulementbeginsel (artikel 33 van het Vluchtelingenverdrag).

Verzoeker wijst op de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan en stelt dat de taliban hier de oorzaak van is. Hij verwijst naar landeninformatie aangaande de huidige socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, alsook rechtspraak van de Raad waarin wordt gesteld dat gelet op de

beschikbare informatie niet kan worden uitgesloten dat de precare socio-economische en humanitaire situatie overwegend te wijten is aan de gedragingen van de Taliban.

3.1.2. In een aanvullende nota van 26 april 2024 brengt de commissaris-generaal de volgende documenten ter kennis:

- het EUAA-rapport "*COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian Developments*" van 4 november 2022;
- de EUAA-rapport "*Country Guidance: Afghanistan*" van januari 2023;
- het EUAA-rapport "*Afghanistan Security Situation*" van augustus 2022;
- het EASO-rapport "*Afghanistan Country Focus*" van januari 2022;
- het EUAA-rapport "*Afghanistan – Country Focus*" van december 2023;
- het EUAA-rapport "*Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*" van augustus 2022;
- het EASO-rapport "*Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*" van augustus 2020;
- het EUAA-rapport "*Afghanistan: Targeting of individuals*" van augustus 2022;
- het UNAMA-rapport "*Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*" van juni 2023;
- de COI Focus "*Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghansen sinds de machtsovername door de Taliban*" van Cedoca van 14 december 2023.

3.1.3. In een aanvullende nota neergelegd ter terechtzitting brengt verzoeker de volgende stukken ter kennis:

- certificaten van lessen Engels en computerlessen (stuk 3);
- brief lerares Nederlands van 17 april 2024 (stuk 4);
- klasfoto Nederlandse les (stuk 5);
- bewijzen tewerkstelling in België (stuk 6).

De door de verzoeker neergelegde certificaten staven enerzijds de verklaringen van het volgen van lessen Engels en zijn een begin van bewijs van verzoekers identiteit. Verzoeker legt een klasfoto voor. De cursisten zijn duidelijk een diverse groep op vlak van geslacht, herkomst en achtergrond. Verzoeker heeft geleerd om tijdens de lessen met verschillende personen om te gaan en respect te hebben voor ieders identiteit en mening. Er is minstens sprake van gepercipieerde verwestering. Verzoeker wenst verder te verwijzen naar actuele informatie die verschenen is sinds de indiening van het verzoekschrift en zet deze informatie uiteen.

3.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet). Hij dient daarbij in het kader van de devolutieve werking van het beroep niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

Een resem aangevoerde rechtsregels die verzoeker geschonden acht laat niet toe om vast te stellen dat hij een nood heeft aan internationale bescherming.

Een verwijzing naar een arrest van de Raad is niet dienstig bij gebrek aan precedentenwerking.

3.3. Verzoeker slaagt er niet in zijn nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. De Raad stelt vast dat verzoeker zich in zijn verzoekschrift in wezen beperkt tot het herhalen van zijn verklaringen, het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses en het minimaliseren en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal, hetgeen de omstandige motivering van de bestreden beslissing niet in een ander daglicht stelt.

Waar verzoeker in het verzoekschrift aanvoert dat hij handelde op advies van derden omdat zij hem deden vrezen dat hij geweigerd zou worden indien hij zou vertellen dat hij in Pakistan heeft gewoond, wijst de Raad erop dat de behandeling van een verzoek om internationale bescherming in vertrouwen geschiedt, en 'vrees' geen reden kan zijn om in het onthaalland onjuiste informatie over zijn verblijf of asielrelaas te debiteren. Verzoeker is bovendien zelf verantwoordelijk voor de verklaringen die hij zelf aflegt en achteraf ongunstig gebleken adviezen van derden kunnen zijn bedrieglijke verklaringen niet toedekken, gezien hij zowel bij aanvang van de procedure als tijdens het persoonlijke onderhoud meermaals uitdrukkelijk werd gewezen op het belang van zijn verklaringen en de plicht te waarheid te vertellen. Verzoekers verweer in het verzoekschrift biedt dan ook geen afdoende verschoning voor zijn bedrieglijke handelswijze in het kader van

zijn verzoek om internationale bescherming en ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van zijn nieuwe verklaringen.

De Raad treedt de bestreden beslissing aldus bij in de volgende correcte en pertinente motieven, die steun vinden in het administratief dossier:

“Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt over uw geboorteplaats en woonplaats tijdens uw eerste levensjaren. Bij uw inschrijving werd namelijk genoteerd dat u in Bar Byar geboren was. Tijdens uw verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op 27 oktober 2020 wijzigde u dit echter naar Peshawar, Pakistan en verklaarde u hier tot uw zesde gewoond te hebben (Verklaring DVZ, punt 5 en 10).

Bij aanvang van het persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaart u dan weer dat u in Bar Byar geboren werd, maar dat er Peshawar geschreven werd (CGVS, p. 2). Gevraagd hoe het komt dat u dat eerder wel hebt verklaard, stelt u dat u dat niet gezegd hebt, dat het een vergissing was en dat u nooit buiten Bar Byar bent geweest (CGVS, p. 4).

Het is echter niet aannemelijk dat deze informatie foutief genoteerd werd, aangezien deze expliciet als een correctie werd toegevoegd en er de informatie aan werd toegevoegd dat u hier tot uw zesde had gewoond, vooraleer naar Bar Byar te verhuizen. Uw verklaring dat u dit nooit hebt gezegd kan dan ook niet aangenomen worden. Aangezien u de werkelijke toedracht van uw wijzigende verklaringen over uw geboorteplaats niet toelicht, biedt u dan ook geen goed zicht op uw werkelijke geboorteplaats en levensloop en verzaakt u zo aan uw medewerkingsplicht. Dit brengt dan ook schade toe aan uw algemene geloofwaardigheid.”

Verzoeker stelt dat er bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen tijd was om in detail in te gaan op alles wat hij in zijn leven heeft gedaan. De Raad stelt vast dat verzoeker bij het invullen van de CGVS-vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken er inderdaad op gewezen wordt dat van hem verwacht wordt dat hij kort, maar nauwkeurig de voornaamste elementen of feiten aangeeft die tot zijn vlucht hebben geleid. In deze ontslaat het verzoek om bondig te antwoorden op de gestelde vragen, verzoeker geenszins van zijn medewerkingsplicht en de verplichting om zo accuraat en volledig mogelijk zijn asielmotieven te vermelden van bij aanvang van de asielprocedure. Daarnaast betreffen de vastgestelde tegenstrijdigheden kernelementen van verzoekers asielrelaas, waardoor redelijkerwijze kon worden verwacht dat verzoeker deze elementen correct weergeeft. Bovendien werden verzoekers verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken aan hem voorgelezen in het Pashtou en heeft hij deze voor akkoord ondertekend zonder gebruik te maken van de mogelijkheid om eventuele correcties aan te brengen, zodat hij zich uitdrukkelijk akkoord heeft verklaard met de inhoud ervan. In zoverre verzoeker verder aanvoert dat het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken plaatsvond zonder de aanwezigheid van een advocaat, benadrukt de Raad dat verzoeker niet aantoont hoe de bijstand van een advocaat een weerslag zou kunnen hebben gehad op zijn verklaringen bij aanvang van de procedure.

Gelet op bovenstaande vaststellingen en bij gebrek aan andere dienstige argumenten in het verzoekschrift, acht de Raad de volgende motieven van de bestreden beslissing correct en pertinent:

“Ook over uw werk legt u tegenstrijdige verklaringen af. Tijdens datzelfde interview bij DVZ, stelde u namelijk dat u uw eigen grond bewerkte (Verklaring DVZ, punt 12). In de vragenlijst CGVS, die op 19 januari 2021 werd opgesteld, verklaarde u eveneens dat u aan het werk was op uw eigen grond toen u beschoten werd door de Talibanleden (Vragenlijst CGVS, punt 5). Dit komt dan ook niet overeen met uw verklaring op het CGVS dat u als dagloner voor andermans dieren zorgde en tijdelijk ook in de computerwinkel werkte en zelf een computerruimte had (CGVS, p. 8-9). Naast aan uw algemene geloofwaardigheid raakt deze tegenstrijdigheid ook aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. U stelt namelijk in beide gevallen dat u aan het werk was toen u beschoten werd, maar het werk op zich is in deze twee versies wel verschillend. Wanneer u hiermee geconfronteerd werd, ontkent u gezegd te hebben dat u op uw eigen land werkte omdat u maar een klein stuk grond had, waar u onvoldoende op kon laten groeien en u herhaalt dat u voor andere mensen als dagloner werkte. Door louter uw verklaringen bij DVZ te ontkennen en uw verklaringen van tijdens het persoonlijk onderhoud te herhalen, kan u deze tegenstrijdigheid niet verklaren. U hebt namelijk tweemaal verklaard dat u op uw eigen grond werkte. Deze tegenstrijdigheid brengt dan ook verder schade toe aan uw algemene geloofwaardigheid en aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Voorts is het weinig aannemelijk dat u zich helemaal niet bewust zou zijn van het risico om computers te bezitten en daar de andere dorpelingen tegen betalingen muziek op te laten luisteren en films op te laten kijken. Nochtans verklaart u dat u geen idee had dat de Taliban hier een probleem mee zou hebben en dat het voor u een manier was om geld te verdienen (CGVS, p. 16). Deze gang van zaken komt niet geloofwaardig over, te meer omdat de aanwezigheid van de Taliban groot genoeg zou zijn geweest om overdag in uw gastenkamer langs te komen en later gewapend naar uw woning te komen (CGVS, p. 12). Dat u zich van geen kwaad bewust was en besloot om deze computers ook te laten gebruiken door de andere

personen in uw dorp, komt dan ook niet aannemelijk over. Uit de informatie die aan uw dossier werd toegevoegd, blijkt namelijk dat de Taliban gekant is tegen muziek en films en hier ook mensen voor bestraft. Dat u dit openlijk zou faciliteren kan dan ook niet geloofwaardig over en plaatst ernstige vraagtekens bij de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Bovendien is het ook opmerkelijk dat u bij Dienst Vreemdelingenzaken niet vermeldde dat u deze computers met muziek en films ter beschikking stelde van uw dorpsgenoten en hier een inkomen mee vergaarde. U vermeldde enkel dat u zelf de computers en boeken gebruikte (Vragenlijst CGVS, punt 5). Dat u andere mensen van de islam wegleidde, was volgens Qari N.(...) M.(...) namelijk duidelijk een verzwarende omstandigheid (CGVS, p. 14). Ook in de dreigbrieven zouden vooral het tonen van films en het laten luisteren van muziek u verweten worden en niet het louter bezit van deze dingen (CGVS, p. 16). Dat u dit tijdens uw interview bij DVZ dan ook niet vermeldde, komt weinig aannemelijk over. Deze omissie schaadt dan ook verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Wanneer u hiernaar gevraagd wordt, stelt u dat ze u hierover niet in detail lieten spreken (CGVS, p. 18). Het gaat hierbij echter niet om een detail, maar een essentieel element van uw asielrelaas, namelijk de reden van uw problemen met de Taliban. U kan hiermee de omissie van dit uitermate belangrijk element dan ook niet verklaren.

Daarnaast ondernam u ook weinig om uzelf te beschermen na het ontvangen van de dreigbrieven. U ging wel telkens aan autoriteitsfiguren uit uw dorp vragen wat u moest doen, maar zij konden u telkens niet helpen. Toch bleef u gewoon in uw huis wonen en uw werk uitvoeren (CGVS, p. 15-16). Gevraagd waarom u niet eerder vluchtte, herhaalt u dat de brieven naar de malik en de mullah bracht, maar dat zij u niet konden helpen (CGVS, p. 16). U kan hiermee echter niet verklaren waarom u wachtte tot de Taliban actie tegen u zou ondernemen.

Verder stond telkens in de dreigbrieven dat u zich bij de Talibanrechtbank moest aanbieden, maar had u geen idee waar dit concreet was. Gevraagd waar u zich moest aanbieden, stelt u dat er geen adres was en dat ze soms vroegen om naar de droge rivier te komen. Gevraagd waar u naartoe moest gaan volgens de eerste brief, stelt u echter dat er enkel stond dat u naar de rechtbank moest gaan, maar dat er geen specifieke plaats vermeld werd. Gevraagd hoe u dan kon weten waar u naartoe moest gaan, stelt u dat u om die reden naar de malik ging, maar dat hij het ook niet wist (CGVS, p. 15). Gevraagd of de mullah wist waar u zich moest aanbieden aan de Taliban, antwoordt u dat hij het ook niet wist (CGVS, p. 16). Dat de Taliban u herhaaldelijk per brief zou oproepen om naar hun rechtbank te komen zonder concrete instructies en de locatie van deze rechtbank ook bij de leidinggevende personen in uw dorp niet gekend was, is weinig aannemelijk. Indien ze namelijk wilden dat u zich zou aanbieden, kan verwacht worden dat ze ervoor zouden zorgen dat dit ook effectief mogelijk was. Deze gang van zaken komt dan ook niet geloofwaardig over en doet de geloofwaardigheid van uw relaas verder wankelen.

Ook de beschieting door de Talibanleden komt weinig aannemelijk over. U stelt namelijk dat u op weg naar huis was met een zak gras toen u drie tot vijf gemaskerde en gewapende Talibanleden zag. U zou het op een lopen gezet hebben en door hen beschoten zijn geweest, maar ze zouden u niet hebben kunnen raken. Vervolgens zou u naar uw oom gegaan zijn (CGVS, p. 17). Dat deze Talibanleden, die als doel hadden om u te pakken te krijgen, er niet in geslaagd zouden zijn u te raken of u te volgen tot bij uw oom, komt weinig aannemelijk over. Ze zouden namelijk het verrassingseffect hebben en in overtal zijn geweest. Dat u van hen zou zijn kunnen ontsnappen, komt dan ook erg onwaarschijnlijk over, wat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder schaadt.

Ten gevolge van bovenstaande vaststellingen moet geconcludeerd worden dat u uw asielrelaas niet aannemelijk hebt gemaakt en dat er dus geen geloof kan gehecht worden aan uw verklaringen over deze gebeurtenissen. Deze kunnen dan ook niet het voorwerp uitmaken van een risicoanalyse in het licht van een nood aan internationale bescherming."

Verzoekers documenten over zijn computerlessen en Engelse taalopleiding, met een certificaat voor het beëindigen van een cursus bij het Schunaizia Institute (adres: Ahmad Shah Baba Mina (Arzan Qeemat)), gedateerd op 7 juli 2011 doet slechts verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers relaas dat onder andere steunde op zijn verklaringen bij aanvang van de procedure dat hij slechts thuis de koran heeft geleerd, omdat het te onveilig was voor school (DVZ-verklaring, stuk 7). Bovendien betreffen het loutere kopieën die gemakkelijk kunnen worden gefabriceerd en gemanipuleerd, waardoor hun bewijswaarde per definitie zeer relatief is.

Waar verzoeker verwijst naar de problemen die hij als terugkeerder naar Afghanistan zou lopen wegens verwestering, oordeelt de Raad, na lezing van de objectieve landeninformatie die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, als volgt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afgaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO “*Afghanistan Country Focus*” januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden.

Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de-facto*-regering opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA “*Afghanistan security situation*” augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 41 e.v.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17).

Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45-48). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het *de-facto*-ministerie in Kabul.

Dit gebeurt onder meer in de provincies Takhar en Badakhshan waar het *de-facto*-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban’s second Emirate*”, van 15 juni 2022 in EUAA “*Afghanistan security situation*” augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat “*zina* betreft” – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (“*Ministry of Communications and Information Technology*”) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma’s met “*immorele inhoud*” te beperken (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, “*Afghanistan – taliban’s impact on the population*”, June 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”).

Wat personen betreft die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, “*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*”, 8 december 2021 in EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders.

Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en

waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan.

De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie, zoals het EUAA-rapport “*Afghanistan Country Focus*” van december 2023, blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- personen die “*verwesterd*” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn, dan wel als verwesterd worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “*zina*” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de commissaris-generaal in de aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, “*Country guidance: Afghanistan*” januari 2023, p. 21 en 72-79).

Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, moeten zijn individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen.

Verzoeker wijst *in casu* op het feit dat hij al meer dan 7 jaar in Europa is. Hij spreekt vrij goed Engels. In zijn aanvullende nota van 3 mei 2024 legt hij certificaten neer van de lessen Engels die hij volgt, alsook

certificaten van zijn computerlessen, een brief van zijn lerares Nederlands, een klasfoto van de Nederlandse les en bewijzen van zijn tewerkstelling in België neer.

Uit voorliggende elementen blijkt echter geenszins dat verzoekers verblijf en ervaring in Europa hem op zulke wijze hebben beïnvloed dat hij hier in België waarden en visies heeft ontwikkeld die hem op zodanige wijze hebben vervreemd van de Afghaanse samenleving dat een terugkeer niet mogelijk zou zijn. Verzoeker heeft ongeveer vanaf zijn 6 jaar tot 20 jaar in Afghanistan gewoond. Verzoeker heeft aldus als kind en ook tijdens zijn tienerjaren in Afghanistan gewoond. Hieruit kan worden afgeleid dat hij in Afghanistan gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. De Raad wijst er verder op dat verzoeker slechts sinds augustus 2020 in België heeft verbleven in het kader van de procedure, hetgeen niet kan worden beschouwd als een langdurige periode waaruit kan worden afgeleid dat verzoeker op een zulke mate zou zijn geïntegreerd in de Belgische maatschappij dat hij niet langer zou kunnen aarden in de Afghaanse maatschappij. Dat verzoekers vingerafdrukken op 15 november 2016 in Bulgarije werden afgenomen in het kader van een verzoek om internationale bescherming leidt evenmin tot een andere beoordeling. Verzoeker spreekt ook nog steeds Pashtou, zo blijkt uit diens persoonlijke onderhoud (Notities persoonlijk onderhoud, stuk 4). Verzoeker haalt verder geen concrete elementen aan die wijzen op een verwestering in zijn hoofd. De documenten die verzoeker neerlegt kunnen de bovenstaande vaststelling niet ombuigen, maar wijzen hoogstens op zijn integratie, wat niet hetzelfde is als verwestering.

Verzoeker stuurt met zijn betoog over zijn activiteiten in België aan op een onderzoek naar de toekenning van een verblijfsstatus om andere redenen dan de behoefte aan internationale bescherming in de zin van artikel 1, § 1, 16°, van de Vreemdelingenwet, namelijk op discretionaire basis, uit mededogen of op humanitaire gronden (cfr. HvJ 18 december 2014, nr. C-542/13, punt 46), maar dit element valt buiten de bevoegdheid van de commissaris-generaal en de Raad.

Wat de machtsovername door de taliban betreft, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door in zijn verzoekschrift louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.4. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met – en vrees voor – de taliban niet aannemelijk heeft gemaakt.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, moet artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet samen worden gelezen met artikel 48/5, § 1, van dezelfde wet, dat bepaalt: “*vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren (...)*”.

In het kader van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, moet een onmenselijke behandeling aldus worden veroorzaakt door een opzettelijk handelen of nalaten dat uitgaat van een actor en dat is gericht tegen een verzoeker.

Een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie valt niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

Uit de beschikbare landeninformatie kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Tot slot zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *“Country Guidance Afghanistan”* van januari 2023.

Verzoeker kan zich niet beroepen op deze uitzonderlijke situatie. Evenmin voert verzoeker persoonlijke omstandigheden aan of zijn deze aan de orde die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel

48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet dermate verhogen dat er sprake is van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

3.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf juli tweeduizend vierentwintig door:

S. VAN CAMP, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP